

Arrest

nr. 277 659 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT en van advocaat O. SÖZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 juni 2016 een vierde verzoek om internationale bescherming in, die negatief werd afgesloten. Op 1 december 2020 dient verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 2 juni 2022 beslist de gemachtigde dat de aanvraag onontvankelijk is en geeft een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2020 werd ingediend door :

M. A, A. (R.R. xxx)

Geboren te Rodat op (...)1990

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: (...) 8400 OOSTENDE

Ook gekend als: R, A, geboren op 01.01.1990 Ook gekend als: D, A, geboren op 01.01.1990

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.05.2012 met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 07.10.2016 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk tien maanden voor de eerste, vijf dagen voor de tweede, één jaar en drie maanden voor de derde en vier maanden voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij in zware onmin zou leven met de taliban en dat zijn oom recent vermoord werd door de taliban. Ter staving hiervan legt hij verschillende foto's voor van een overleden persoon en van een begrafenis evenals een attest opgesteld door de dorpsoudste dd. 17.09.2018. Echter, we merken op dat betrokkene niet aantoont dat de persoon op de foto's zijn oom is, evenmin toont hij aan dat zijn vermoord werd omwille van de persoonlijke problemen van betrokkene. We wijzen erop dat het CGVS tot vier maal toe oordeelde dat veilig is voor betrokkene om terug te keren en dat er geen geloof gehecht werd aan zijn asielrelaas. Uit de laatste beslissing van het CGVS dd. blijkt dat: “Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.” Bovendien blijkt uit dezelfde beslissing van het CGVS dat betrokkene er niet voor terugdeinst om gebruik te maken van frauduleuze stukken. Dit maakt dat het voorgelegde attest inzake de moord op zijn oom niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid die het buitengewoon moeilijk maakt om terug te keren naar Afghanistan. De voorgehouden vrees voor de taliban kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

We wijzen er volledigheidshalve op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal

burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan en sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij grote problemen zou ondervinden in zijn thuisland omwille van zijn lange afwezigheid en zijn langdurige afvoering van ambtswege. Hij vreest dat hij uitgesloten zal worden omdat hij in Europa asiel heeft aangevraagd en daarom zijn rechten niet zou kunnen bekomen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te onderbouwen met minstens een begin van bewijs. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een (vervallen) Afghaans paspoort voorlegt, afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten te Duitsland, ondanks zijn afwezigheid uit Afghanistan. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer grote problemen zou ondervinden omwille van zijn lange afwezigheid aangezien hij zich reeds tijdens zijn aanwezigheid met succes gericht heeft tot de Afghaanse autoriteiten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de openbare orde en nooit arglistigheden of fraude gebruikt zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. We wijzen er volledigheidshalve nog op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie. Ook het louter langdurig verblijf in een land toont niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf in België sinds 2011. Betrokkene werd op 02.09.2011 en op 25.02.2012 aangetroffen op het Franse grondgebied en nogmaals op 19.04.2016 vroegen de Franse autoriteiten de overname van betrokkene omdat hij op het Franse grondgebied was aangetroffen. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn derde asielprocedure dat hij naar Groot-Brittannië vertrokken was na de negatieve beslissing inzake zijn tweede asielprocedure en dat hij pas op 28.11.2014 terugkeerde naar België. Van een langdurig ononderbroken verblijf is dan ook geen sprake. Bovendien wist betrokkene dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij dankzij zijn engagement weldra klaar zou zijn om een menselijke en economische meerwaarde te vormen voor de Belgische maatschappij, dat hij in staat zou zijn om zichzelf financieel te onderhouden en niet ten laste te vallen van de Belgische staat, dat hij

reeds sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij Nederlands geleerd zou hebben en diverse cursussen zou volgen en dat hij goed geïntegreerd zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie.”

En

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: M. A. A.
geboortedatum: 01.01.1990
geboorteplaats: Rodat
nationaliteit: Afghanistan*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als R. A, geboren op 01.01.1990 en als D. A, geboren op 01.01.1990;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“III.1. Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

III.3. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.VV., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993,43;

RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

III.4. Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

II.5. Hij verklaart nu wel dat de taliban hem nog steeds zoeken en dat hij vreest door hen vermoord te worden.

Dat het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Afghanistan, dat recht geeft op subsidiaire bescherming (p. 9) : "Afghans who seek international protection in Member States of the European Union (EU) and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of EU Directive 2011/95/EU (Qualification Directive), if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Afghanistan. 14 In light of the available evidence presented in Section 11. C of these Guidelines, applicants may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(a) or Article 15(b) on the grounds that they would face a real risk of the relevant forms of serious harm (death penalty¹⁵ or execution; or torture or inhuman or degrading treatment or punishment) either at the hands of the State or its agents, or at the hands of AGEs. 16 Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a non- international armed conflict and in light of the evidence presented in Section II.B, 11. C, II.D and II.E of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds that they would face a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence. " Daarnaast heeft de CGVS geenszins rekening gehouden met het profiel van mijn verzoeker bij de beoordeling van het risico. Dat men enkel kijkt naar het geografisch risico, maar "vergeet" dat ook door zijn persoonlijke situatie hij gevaar loopt. In het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 staat duidelijk (p. 33) : "AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors.¹⁷⁰ As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings. ¹⁷¹ The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. ¹⁷² Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants. off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces. human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. ¹⁷³ On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Feroo" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen".¹⁷⁴ As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack.¹⁷⁵ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats,

intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control. targeting those who challenge their authority and ideas"

III.3. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit het recentste rapport van Het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO), gepubliceerde op 11 november 2021, een geactualiseerde versie van het landeninformatierapport over Afghanistan geeft. Daarin staat dat het voor terugkerende afgewezen vluchtelingen, in casu mijn verzoeker, gevaar lopen bij terugkeer :

"On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed.⁶⁰⁵ It was not clear whether Mujahid referred to returnees in general or only returnees who had committed crimes in this statement. Two days after the Taliban takeover, the Indian newspaper The Print published an article on Afghan women in India fearing that their families could be targeted by the Taliban for sending them abroad to study. One woman had reportedly ill.5. asked her family to destroy all pictures of her without a hijab or posing together with male friends as well as embassy documents and degrees. An Afghan law professor expressed a personal concern as often being critical of the Taliban in, for example, social media. The source stated to have taken down any connections with family members, as well as photos, from social media platforms, and claimed that 'a lot of people' take similar precautions to safeguard contacts that are still under Taliban control. According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them. An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who wants to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries - which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts.

Op 30 december 2021 publiceerde de organisatie Asyios ook een landeninformatierapport over de situatie in Afghanistan. de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. Dit is in casu niet het geval, gezien zijn oorsprong in Baghlan is en deze regio nog steeds als zeer onstabiel beschouwd wordt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asvlum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grond gebied gestegen is III.5. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en adviseert - spijt wat het CGVS beweert - dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Het UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen

in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurende conflict in Afghanistan.

III.5. Het is inderdaad zo Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er een meerderheid van provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aan neemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de andere Afghaanse provincies vinden eveneens met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare (internet)informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft eveneens kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van Willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld nog lager is, maar dat toch in het algemeen kan gesteld worden dat er een reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat periodiek plaatsvindt in de provincie.

III.7. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan weliswaar onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten, maar talloze aanslagen kunnen niet verijdeld worden. Dat in het algemeen de Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht worden dan rurale gebieden, is maar schijn. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanlagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers ook het doelwit zijn van de opstandelingen.

De F.O.D. BUITENLANDSE ZAKEN schrijft op zijn website : Gezien de onzekerheden in een politieke en veiligheid context aan de ene kant, en aan de andere kant het risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen in het land, worden alle reizen naar Afghanistan volledig afgeraden en maximale waakzaamheid is aanbevolen. Er wordt formeel gevraagd aan Belgische staatsburgers zich niet naar Afghanistan te begeven. Belgen die zich nog in het land bevinden worden verzocht zich te melden bij de Ambassade van België in Islamabad, als ze dat nog niet gedaan hebben. Er wordt hen gevraagd op een veilige plaats te blijven. Gezien de precare veiligheidssituatie in Afghanistan en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kaboel, is consulaire bijstand extreem moeilijk aan te bieden, zo niet onmogelijk. Reizen in Afghanistan houdt zeer hoge risico's in en het risico op terroristische aanslagen is reëel. Alle verplaatsingen doorheen Afghanistan zijn extreem gevaarlijk. Een grote terroristische aanslag kan er op elk ogenblik en op elke plaats plaatsvinden, met dodelijke afloop. Terroristische aanslagen gebeuren regelmatig, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de

veiligheidsdiensten zijn, maar ook (internationale) hotels, allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen. Het dient tot absolute aanbeveling bijeenkomsten ten stelligste te vermijden en voorzichtigheid aan de dag te leggen tijdens uw verplaatsingen, die gelimiteerd moeten te blijven en beperkt tot een absoluut minimum. Het is ook aanbevolen uzelf op de hoogte te houden van de risico's en de evolutie van de situatie. Voor elke reis naar Afghanistan kunt u zich registreren op <https://travellersonline.diplomatie.be> (externe link). Als u naar een gebied reist dat afgeraden wordt, informeert u best ook de Belgische Ambassade in Islamabad per e-mail via islamabad@diplobel.fed.be (link stuurt een e-mail). Mocht er zich tijdens uw verblijf in Afghanistan een onvoorziene gebeurtenis voordoen, dan wordt van u verwacht dat u zo spoedig mogelijk contact opneemt met de Belgische ambassade in Islamabad en ook uw gezinsleden of naaste vrienden in België over uw toestand inlicht en hen geruststelt. Dat de situatie in gans Afghanistan, ook Kaboel, geen terugkeer toelaat."

2.2. De vreemdeling dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet naar Afghanistan dient te gaan om zijn aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen, maar naar Islamabad in Pakistan. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade te Islamabad.

Verzoeker voert aan dat artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Hij lijkt ervan uit te gaan dat de bestreden beslissing genomen is door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de vtaatlozen. Hij stelt in het middel: *"Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geoordeeld tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming."*

Verzoeker kan de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren aangezien hij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en geen asielaanvraag. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet handelt over de Vluchtelingenstatus die wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 maart 1967. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en niet door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker betoogt: *"Hij verklaart nu wel dat de taliban hem nog steeds zoeken en dat hij vreest door hen vermoord te worden."* Het staat verzoeker vrij om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC